

Καὶ ἀκόμη, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀρνεῖται νὰ δοξάσῃ τὸν Θεό, στὸ τέλος ἀντὶ δόξης περιβάλλεται τὴν ἀθλιότητα ἀκατονόμαστων παθῶν καὶ κακιῶν.

Οἱ χριστιανοὶ μποροῦν νὰ συντελέσουν στὸ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός, ὅταν ζοῦν ζωὴ ἁγία. Ἄς θυμηθοῦμε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: “Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς” (Ματθ. 5, 16).

Ἀντίθετα ὅταν δὲν ἔχουμε πολιτεία ἀντάξια τοῦ Θεοῦ, στὸν ὁποῖον πιστεύουμε, “βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι’ ὑμᾶς ἐν τοῖς ἔθνεσι” (Ρωμ. 2, 24). Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ εὐχὴ “ἁγιασθήτω τὸ ὄνομα σου” σημαίνει τελικά, κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο: “καταξίωσον... οὕτως ἡμᾶς βιοῦν καθαῶς, ὥς δι’ ἡμῶν ἅπαντας σὲ δοξάζειν”¹². Κατὰ τὸν ἴδιο Ἅγιο, εἶναι δεῖγμα τελείας φιλοσοφίας τὸ νὰ δίδουμε σὲ ὅλους τὸ παράδειγμα ἀκηλίδωτου βίου, ὥστε κάθε ἓνας ποὺ μᾶς βλέπει νὰ ἀναπέμπῃ στὸν Κύριο τὴν δοξολογία γι’ αὐτὸ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δοξάζεται, ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἀδιάλειπτα, καρδιακὰ καὶ νοερὰ κράζουν: “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν”. Ἐλέχθη ἤδη ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ἐπὶ κλησις τοῦ Θεοῦ ὀνόματος ἁγιάζει τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἁγιάζεται, δοξάζεται καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω τὴν ἄποψη ὅτι ἡ εὐχὴ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν”, εἶναι σύνοψις τῆς Κυριακῆς προσευχῆς. Ἡ ἐπὶ κλησις καὶ τὰ τρία πρῶτα αἰτήματα συνοψίζονται στὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ”, ἐνῶ τὰ τρία τελευταῖα στὸ “ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν”.

Ἔτσι ἡ εὐχὴ ἐκφράζει τὸ πνεῦμα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς, καὶ ἀκόμη προετοιμάζει τὸν εὐχόμενον νὰ λέγῃ μὲ περισσότερο ζῆλο καὶ πνευματικὴ αἴσθησι τὸ “Πάτερ ἡμῶν”.

Ἀπὸ το <https://www.imaik.gr/?cat=202> Ἰστοσελ. Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου ΚΑΡΕΑ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Γιά τὸ μῆνες **ΙΟΥΛΙΟ - ΑΥΓΟΥΣΤΟ 2025** προγραμματίστηκαν:

1/7/2025	ΤΡ.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἀναργ.	Ἁγισμός	7 π.μ.
3/7/2025	ΠΕΜ.		Ἱερ. Ευχέλαιο	7.30μ.μ.
6/7/2025	ΚΥΡ.	Ὁσ. Σισώη, Λουκίας μάρ.	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
12/7/2025	ΣΑΒ.	Ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
13/7/2025	ΚΥΡ.	Ἁγ. Θεοφ. Πατέρων τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
20/7/2025	ΚΥΡ.	Προφήτου Ἠλιοῦ τοῦ Θεσβίτου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
27/7/2025	ΚΥΡ.	Μεγαλομ. & ἱερατικοῦ Παντελεήμονος	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
1/8/2025	ΠΑΡ.		Ἁγισμός	7 π.μ.
3/8/2025	ΚΥΡ.	Ὁσ. Δαλμάτου, Φαύστου, & Ἰσαακίου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
6/8/2025	ΤΕΤ.	ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
7/8/2025	ΠΕΜ.		Ἱερ. Ευχέλαιο	6 μ.μ.
10/8/2025	ΚΥΡ.	Ἀρχιδιὰκ. Λαυρεντίου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
15/8/2025	ΠΑΡ.	Κοίμησις Ὑπεραγίας Θεοτόκου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
17/8/2025	ΚΥΡ.	μάρτ. Μύρωνος Ὁσίου Δημητρίου ἐκ Σαμαρίνης	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
24/8/2025	ΚΥΡ.	Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.
31/8/2025	ΚΥΡ.	Κατάθεσις τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου	Θεία Λειτουργία	7.30 π.μ.

Οἱ Παρακλήσεις τῆς Παναγίας θὰ τελοῦνται κατὰ τὴν πρόβλεψη τοῦ τυπικοῦ στίς 7 μ.μ.

ἹΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ἐξομολόγησις γίνεται: Μόνο κάθε Τετάρτη ἀπὸγ. 16:00-21:00 & Πέμπτη 10:00-14:00

«Σημειώσεις»

(I) Συχνά στο παρεκκλήσι μας τελοῦνται ἀγρυπνίες, Θεία Λειτουργία, ἀκολουθίες, & ἄλλες ἐκδηλώσεις οἱ ὁποῖες δὲν περιλαμβάνονται στο μηνιαῖο προγραμματισμό μας. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ ενημερῶνεστε γι αὐτές μὲ SMS, παρακαλοῦμε ζητήστε το.

(II) Ἐσπερινὸς τελεῖται στίς 19:00 μόνο τις παραμονές (προηγούμενο ἀπόγευμα) κάθε λειτουργίας

Κυριακὴ Προσευχὴ (τὸ “Πάτερ ἡμῶν”)

Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ προηγούμενου

«Ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»

Ὁ Πανάγιος Θεὸς εἶναι Πατέρας μας, ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος ἐν τοῖς οὐρανοῖς Πατέρας. Διευκρινίζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος: “Τὸ δὲ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὅταν εἶπῃ, οὐκ ἐκεῖ τὸν Θεὸν συγκλείων τοῦτο φύσιν, ἀλλὰ τῆς γῆς ἀπάγων τὸν εὐχόμενον καὶ τοῖς ὑψηλοῖς

προσηλῶν χωδίοις καὶ ταῖς ἄνω διατεταταῖς⁹. Δὲν περιγράφει δηλαδὴ τὸν Θεὸν οὐδὲν ἀλλὰ ψιφάνει ἀπὸ τὴν γῆ τὸν πο-
σευχόμενον καὶ τὸν προσηλῶνι στοὺς ἀνώτερους χωδούς καὶ τίς
ἄνω κατοικίης.

Τὴν ἀγιοτητα λοιπὸν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς δηλώνει τὸ “ἐν
οὐδανοῖς” καὶ ὅχι τὸν τόπο τοῦ πανταχοῦ παρόντος Θεοῦ.

Ἔτσι θεολογεῖ καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης: “Διότι ἡ
διάστασις ἀνάμεσα στὸ θεῖο καὶ τὸ ἀνθρώπινο δὲν εἶναι τοπικὴ,
ὥστε νὰ χηρεύσονται κάποιο τέχνησμά ἢ κάποια ἐπινόησι, γιὰ νὰ
μεταφθέσκει τὸ βᾶθ καὶ παχυλὸ καὶ χωμαῖνο τοῦτο σάκιο
στὴν ἀσμάματο καὶ νοετὰ διαγωγή. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ εἶναι
νοητῶς χωρημένη ἀπὸ τὸ κακὸ, στὴν ποσάσει μόνον τοῦ
ἀνθρώπου ἀποκρίται τὸ νὰ εἶναι σὲ ἐκεῖνο, παρὸς τὸ ὅτι οὐ καὶ
μετὰ τὴν ἐπιθυμία του”¹⁰.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης μᾶς δίδει τὴν πραγματικὴ
καὶ ἠθικὴ συνέπεια τῆς φάσεως αὐτῆς: “Ἀλλ’ ἐπειδὴ ὁ Πατέρας
μᾶς εἶναι εἰς τοὺς οὐδανούς, πρὸς τὴν καὶ ἡμεῖς νὰ βῶμε μὲ
τὸν νοῦν μᾶς εἰς τὸν οὐδανόν, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ πατρίδα μᾶς, ἡ
ἄνω Ἰεροσολήμη, καὶ ὅχι κάτω εἰς τὴν γῆν ὡς ἂν τοὺς χοίρους,
ἀλλ’ εἰς αὐτὸν τὸν γλυκύτατον μᾶς Σωτῆρα καὶ Δεσπότην καὶ εἰς
τὰ οὐδάνια καὶ ἅλη τοῦ Παράδεισου. Ὅχι μόνον εἰς καὶ οὐδὲν
πρὸς οὐρανόν, ἀλλὰ παντοθεν καὶ εἰς καὶ ἐκαστὸν πρὸς τὴν νὰ
ἐχόμεν τὸν νοῦν μᾶς εἰς τὸν οὐδανόν, διὰ νὰ μὴ σκοπεύεται ἐδῶ
κάτω εἰς τὰ φθαρτὰ καὶ παροσκαιὰ πράγματα”¹¹.

Εἶναι τὸ πῶτο αἴτημα τῆς Κνυδικῆς προσευχῆς. Τὸ
“ἁγιασθήτω” σημαίνει “δοξασθήτω”, κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο.
Δὲν ἔχει ἀσφαλῶς ὁ ἁκρίτος Θεὸς τὴν ἀνάγκη νὰ δοξάζε-
ται ἀπὸ τὰ πᾶσι τοῦ πλάσματος. Θελεῖ ὅμως νὰ τὸν δοξάζουμε,
γιατὶ αὐτὸ ὡφελεῖ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους.
Μᾶς προφυσάσσει ἀπὸ τὸν κίνδυνον νὰ δοξάζουμε τὸν
ἐαυτὸ μᾶς μὲ δόξα ψευδῇ, ποὺ δὲν μᾶς ἀνήκει. Ἡ φιλοδοξία εἶναι
γένημα τῆς φιλαυτίας.

Δοξάζοντας τὸν Θεὸν τοποθετοῦμεθα σωστὰ στὸν κόσμον,
ἀναγνωρίζοντας τὸν Θεὸν ὡς ἄξιο δόξης, γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ Δημι-
ουργός, ὁ Πατέρας, ὁ Πανάγιος, ὁ Αὐτοπάτης, ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος,
τὸ Κέντρο τοῦ κόσμου. Ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα πλάσματα Του, ποὺ
ὑπάκουμε καὶ ζοῦμε γιατί ἐκεῖνος τὸ θέλει.

Δοξάζοντας τὸν ἐαυτὸ σου ἐξαπατάσαι. Δοξάζοντας τὸν Θεὸ
ἀναγνωρίζεις τὴν φῶς σου, τὸν
ποσοδοσμένο σου, ὅτι δηλαδὴ δὲν
εἶσαι τὸ κέντρο τοῦ κόσμου, δὲν
εἶσαι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς
ἀγιότητος, δὲν εἶσαι ἀπὸ μόνος
σου ἄπειρος καὶ ἀθάνατος. Μὲ
ἄλλα λόγια δέχεσαι τὰ ὀργά σου.
Ὅταν οἱ ἀνθρώποι δοξά-
ζουν τὸν ἐαυτὸ τοῦς δὲν
μποροῦν νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸ.
Αὐτὸ ἔπαθαν οἱ πατριάρχαι. Αὐτὸ ἔπαθαν οἱ διδασκαλοὶ τοῦ
Ισραὴλ, γιὰ τοὺς ὁποίους ἠμῶν ὁ Κύριος στὸ κατὰ Ἰωάννην Ε-
ὕαγγέλιον: “Πῶς δύνασθε ὑμεῖς πιστεῦσαι, δοξᾶν παρ’ ἀλλήλων
λαμβάνοντες καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητεῖτε;”
(Ἰω. 5, 44). Αὐτὸ παθαίνει καὶ ἡ σύγχρονη οὐμάνιστικὴ μᾶς φιλο-
σοφία, ποὺ θέλει τὸν ἀνθρώπου κέντρο τοῦ κόσμου. Τὴν στάσι τοῦ
οὐμάνιστου ἀνθρώπου συνοψίζει ὁ Ἰάλλος ἄθεος συγγραφεὺς Ζ.

Π. Σάργι, ὅταν λέγη παρὸς τὸν Θεόν: “Ὅταν ὑπάγῃς Σὺ, δὲν μπορῶ
νὰ ὑπάγῃς ἐγώ. Ἡ Σὺ ἢ ἐγώ”.
Καὶ ὅμως ὁ ἀνθρώπος τότε ἀληθινὰ δοξάζεται, ὅταν δοξάζῃ
τὸν Θεόν, ὅταν μῆσα στὸν Θεὸ μπόρῃ νὰ γίνῃ ὅχι ἀνεξάρτητος ἀπὸ
τὸν Θεόν, ὅχι ψευδοθεός, ἀλλὰ Θεός κατὰ Χάριν, ἀναρχός, καὶ
ἀτελεύτητος, κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριον τὸν Πλάμα.

Οἱ παρόσφατες πολιτικὲς ἐξελίξεις στὴν ἀνατολικὴ Εὐρώπη
σοὺν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ βρῶσκονταί στὸ χάος.